

Oslovenie na úvod služieb Božích (BA - NK, Leg.)

1. slávnosť vianočná, 25. 12. 2025,
8.30/10.00

Milí bratia a milé sestry, drahí hostia, priatelia,
srdečne vitajte na službách Božích vo sviatok Narodenia Pána.

Prečo sa narodil Ježiš?

Ježiš Kristus, Boží Syn, prišiel k nám predovšetkým preto, aby sme vedeli, ako veľmi nás Boh miluje. S touto istotou môžeme:

- začať žiť bez strachu,
- milovať Boha
- a ďalších ľudí.

Boh oslovuje každého.

Žijeme, pretože Boh uprednostnil našu existenciu pred neexistenciou.

Boh nás oslovuje rôznymi spôsobmi, v rôznych časoch, prostredníctvom rôznych osôb a okolností, o ktorých rozhoduje On sám. Môže to byť v nahnevanom človeku okolo nás, v chudobnom človeku v núdzi, v radosti, v utrpení alebo dokonca v smrti. (Na základe: G. Zevini, *Lectio divina na každý deň v roku*, vydalo Karmelitánské nakladateľství)

Dnes budeme v kázni počuť o jednom zo zvláštnych Božích oslovení.

Služby Božie začíname v mene Boha: Otca, Syna i Ducha Svätého.

Kázeň z ev. sl. Božích, BA (NK), 25.12.2025, 8.30/10.00 h, 1. sl. vianočná, ES: 53, 34, 61, 36, 39, A 13, 16, Ž 98, ev.: Matúš 1,18 - 25

téma: **Zostupuje,**

aby nás zachránil

Milí bratia a milé sestry!

Dovoľte začať spomienkou z detstva. Moji rodičia zdobili stromček vždy až večer pred Štedrým dňom. Keď stromček ozdobovali, my, ich tri deti, sme vtedy už spali. Stromček stával v obývačke, do ktorej viedli dvere z nepriehľadného mliečneho skla. Počas Štedrého dňa bola izba so stromčekom uzamknutá. Až večer sa jej dvere otvorili a my sme uvideli rozsvietenú krásu vianočného stromčeka. Pre nás, predškolákov, bol taký nádherný, že sme si ho zamieňali s Ježišom a stromčeku sa prihovárali: „**Ježiško krásny!**“ Sťa by sa v tom stromčeku dával nám, deťom, spoznávať sám Pán.

Čosi úplne iného budeme počuť z biblického textu. Predtým, ako sa do neho započúvame, sa spoločne modlime slovami, ktoré nás učil náš Pán Ježiš Kristus. **Otče náš...**

2. Mojžišova 3, 1 - 15: „¹ Keď Mojžiš pásol ovce u svojho testu, midjánskeho kňaza Jetru, a hnal stádo za púšť, prišiel až k Božiemu vrchu Chóreb. ² Vtedy sa mu zjavil Hospodinov anjel v ohnivom plameni zo stredu kra; keď sa pozrel, videl, že ker horel plameňom, ale nezhorel. ³ Vtedy si Mojžiš povedal: Odbočím z cesty a pozriem si tento veľký jav, prečo ker nezhorel. ⁴ Keď Hospodin videl, že odbočuje pozrieť sa, zavolať Boh na neho uprostred kra: Mojžiš, Mojžiš! On odpovedal: Tu som. ⁵ Potom riekol: Nepribližuj sa sem, zobuj si obuv z nôh, lebo miesto, na ktorom stojíš, je posvätná pôda. ⁶ Riekol ďalej: Ja som Boh tvojho otca, Boh Abrahámov, Boh Izákov a Boh Jákobov. Vtedy si Mojžiš zakryl tvár, lebo sa bál pozrieť na Boha. ⁷ I riekol Hospodin: Dobre som videl biedu môjho ľudu v Egypte a počul som jeho volanie o pomoc pred jeho poháňачmi, lebo poznám jeho bolesti. ⁸ Zostúpil som, aby som ho vytrhol z moci Egypta a aby som ho vyviedol z tejto krajiny do dobrej a rozsiahlej krajiny, do krajiny oplývajúcej mliekom a medom, do krajiny Kanaáncov, Chetejcov, Amorejcov, Perizejcov, Chivijcov a Jebúsejcov. ⁹ Teraz, hľa, volanie Izraelcov o pomoc došlo ku mne a videl som, ako ich Egyptania utláčajú. ¹⁰ Choď teraz, pošlem ťa k faraónovi a vyvedieš môj ľud, Izraelcov z Egypta. ¹¹ Mojžiš však odpovedal Bohu: Kto som ja, aby som šiel k faraónovi a aby som vyviedol Izraelcov z Egypta? ¹² I riekol mu: Ved' ja budem s tebou a toto ti bude znamením, že som ťa poslal: Keď vyvedieš ľud z Egypta, budete Bohu slúžiť na tomto vrchu. ¹³ I povedal Mojžiš Bohu: Ak pôjdem k Izraelcom a

poviem im: Boh vašich otcov ma poslal k vám, a oni sa ma opýtajú: Aké je jeho meno? Čo im poviem? ¹⁴ Boh riekol Mojžišovi: SOM, KTORÝ SOM. Riekol ďalej: Tak povedz Izraelcom: Poslal ma k vám SOM. ¹⁵ Boh ešte riekol Mojžišovi: Takto povedz Izraelcom: Hospodin, Boh vašich otcov, Boh Abrahámov, Boh Izákov, Boh Jákobov ma poslal k vám. Toto je moje meno naveky a takto ma budú spomínať z pokolenia na pokolenie.“

Drahí bratia, drahé sestry!

Naozaj, to, čo sme počuli je niečo celkom iné, ako „Ježiško krásny!“ **Ani stopy po kráse, len bodľavé telo, trnité haluze.** Predivný to úkaz Božieho zjavenia v porovnaní s krásou ozdobeného vianočného stromčeka.

Kto je tento Boh, ktorý sa dáva ľuďom poznať takto poznať nevábne, bez šarmu, bez vonkajšej krásy? Bez vysvietených palácov a ich komnát?

Stačí Mu to najjednoduchšie - obyčajný pichľavý ker. Na pohľad nelákavý, azda až odpudzujúci, porastený trňmi. Predsa je špeciálny: **horí, avšak nezhorí. Hreje a sviati.** Sťa symbol toho, že Boh svojou láskou horí pre druhých. **Jeho láska Ho spaľuje, no nespáli.**

Zvláštny Boh. Predivné je aj miesto, kde sa zjavuje: v pustatine, savane, možno dokonca priamo na púšti. Nie v chrámoch. Nie

v školách. Nie na univerzitách - v centrách ľudského poznania.

Znenazdania nás prekvapí a zaskočí uprostred všedného dňa, keď má každý plno dosť svojich starostí.

Komuže sa to tento Boh dáva poznať? - Mojžišovi. Chlapíkovi, ktorý to zo vzdelaného egyptského dvorana - adoptívneho syna dcéry panovníka vtedajšej svetovej veľmoci - neslávne dotiahol na utečenca, bezdomovca, na pastiera cudzieho stáda. Tajuplný Boh oslovuje akurát takéhoto človeka - **skrachovanú existenciu**. A nedáva sa mu poznať iba tak.

Bratia a sestry, **Pán Boh sa nikomu neprihovára iba tak**, aby si s ním pokecal, poklebetil, napr. o počasí, či sa vyjasní a prituhne, alebo naďalej bude hmlisto a oblačno. **V okamihu, keď sa nám prihovorí Boh, mení sa celý svet.** Už to nie je mĺkvy, nemý svet - svet bez duše, bez zmyslu. **Keď prehovorí Boh, celý svet nachádza svoj poriadok a náš ľudský život prestáva byť potulovaním sa so smutným koncom. Onen plameň z trňového kra začína zohrievať náš život.** Áno, to nastáva, keď prehovorí Boh, keď sa otvárame Jeho slovu - prijímame ho poslušnou vierou.

A čože nám Boh oznamuje - čo nám hovorí? Vraví, že vidí, počuje a pozná (2M 3, 7).

Vidí biedu ujarmených, počuje volanie - stonanie o pomoc, pozná bolesti trpiacich. Už fakt, že Boh vidí, počuje, pozná by nikoho z nás nemal nechať na pochybách, či Pánu Bohu na nás záleží.

Hospodin je твоjím/mojím najvernejším priateľom, najoddanejším lekárom, ktorí vidí, počuje a pozná to, čo prežívame. I vtedy, keď máš pocit, že nikto o teba nemá záujem, že niet toho, kto by ťa počúval, že sa nik nezaujíma o tvoj život, o tvoje bolesti a rany. Nie je to tak.

Pán Boh vidí, počuje, pozná. Zaujíma sa ako o tvoje obavy a sklamania, tak aj o stonanie a strachy celého sveta. Veľmi dobre pozná údel všetkých ľudí bez viery a nádeje. **A pretože Mu na nich záleží, prichádza k nim.** Doslova „zostupuje“ (2M 3, 8). Ide nám v ústrety. Aby sa tak stalo, to nenavodí žiadna sviatočná atmosféra, ani najdôstojnejšia liturgia, ani najrezkejšia kapela. Žiadny precítený spev či oslovujúce náboženské obrady nás nepozdvihnú tak vysoko, aby sme nazreli čo i len do nebeskej predsiene. Aj **na službách Božích v prvom rade Boh slúži nám a len ako našu chatrnú odpoveď na Jeho službu sa my snažíme slúžiť Jemu.** Sami sa nedokážeme

k Bohu pozdvihnúť. To On sa vo svojej láske a milosti skláňa k nám. Jednoducho, **Pán Boh tam - u seba doma - nie je zastihnuteľný. On prišiel a prichádza za nami. Zostúpil k nám, aby sa v Ježišovi z Nazareta stal jedným z nás.** Spojil svoju cestu s nami, s naším životným putovaním. Výstižne to vyjadrujú slová jednej mládežníckej piesne:

(Boh) „Šiel, kadiaľ ja chodím,
cítil, čo ja cítim, rozumie mi.“

Vskutku, On kráča prachom našich ciest, je tu s nami. Kam vkročí, tam je posvätná pôda. A tak si „zobujme obuv“ - t. j. **prihotovme, sústreďme svoju myseľ, aby sme videli Božiu svätosť v tomto svete, ktorý sme svojím sebestvom premenili na „maštal“.**

Práve tu Pán Boh za nami prichádza. Nedá sa odradiť tým, že mnohí Mu zatvárame svoje teplé príbytky pred nosom. **Pán Boh zostupuje, ponížuje sa. Znižuje sa tak hlboko, ako hlboko je každý z nás.**

Toto Božie poníženie má svoj dobrý dôvod. Už Mojžišovi Boh vraví, že **zostupuje, aby vyviedol, zachránil** z krajiny otroctva. **Pán Boh zostupuje, prichádza, aby nás spasil - zachránil z kráľovstva nelásky, odcudzenia sa, narušených vzťahov. Prichádza, aby nás zachránil z toho, z čoho sami nevybrádneme a z čoho sa sami ani nemôžeme vyhrabať.**

Nejeden sa o to síce už pokúsil, ale dopadol tak, ako Mojžiš: dostal sa ešte do väčšej samoty - podobne ako Mojžiš, zločinec na úteku, na ktorého rukách je preliata krv.

Pán Boh prichádza, v Ježišovi k nám zostupuje, aby neprelieval cudziu krv. **Prichádza, aby nás vytrhol z biedy, pozdvihol k sebe a k službe ľuďom,** do ktorej nás povoláva. Zostupuje a prináša so sebou nádej novej, zaslúbenej krajiny, kam sa vďaka Jeho zachraňujúcemu činu môžeme aj my uberať. **Konaj ako Boh: staň sa človekom - naplno ľudským.**

Mojžiš počuje krásne, nádejné Božie zaslúbenia, no vidieť z nich nevidí nič. Iba horiaci ker a potom o pár storočí neskôr dieťa v betlehemskej maštálke. Nie je o čo sa oprieť a viditeľne sa, bratia a sestry, **ani my nemáme o čo oprieť. Okrem slov Božích zaslúbení a znamenia kríža, na ktorom pre naše spasenie dokonal Pán Ježiš Kristus.**

Pán Boh sa k nám skláňa, lebo **nezáleží na tom, čo vidíme, ale omnoho viac záleží na tom, kto je Boh.** Boh, ktorý chce byť s nami. Preto nám odhalil svoje meno: „SOM, KTORÝ SOM“. **Som Ten, kto chce byť s vami, pre vás. Božie meno je zaslúbením Božej blízkosti.** Pán Boh je Ten, kto je a bude s nami stále - navždy. To je

jediný Boh s nami. Jeho láska, Jeho dielo spásy, záchrany, odpustenia hriechov siaha od nášho narodenia až po náš skon.

Hospodinovo meno je mesiášskym zaslúbením. Proroctvom, ktoré sa naplnilo na Vianoce. Boh, ktorý chce byť s nami je Emanuel (Mt 1, 23, por. Iz 7, 14). Zostupuje, ponizuje sa, aby sa nám v dieťatku z Betlehema stal Spasiteľom a našim blížnym. **Narodený Ježiš Kristus je Boh, ktorý zostúpil a ponížil sa, aby nás spasil, aby nám bol nablízku. To je ten Boh, ktorého láska horí v trňovom kri. Ten istý Boh, ktorý leží na slame v jaslach.** Vyznajme spolu s Pavlom Gerhardtom (ES 54, 1 . 5):

1. Pri jaslach stojím pokorne, ó Ježiši, môj život!

K nohám Ti kladiem ochotne, čo dala Tvoja milosť:

svoj rozum, srdce dávam Ti,
veď nemám iné poklady, môj život celý
prijmi. O jedno vrúcne prosím Ťa, a túžim,
drahý Pane,
by som Ťa navždy v mysli mal a žil som s
Tebou stále;
len v srdci mojom prebývaj, v ňom ako v
jaslach spočívaj a radosťou ma naplň.
Amen.

S použitím: Ondřej Stehlík: Kázání z virtuální kazatelny (vlastným nákladem, Praha 1997): **Martin Šefranko, evanjelický a. v. farár**

Modlitba: Pane, Ty najväčší a najmocnejší, prichádzaš za nami v poníženosti ako krehký a jemný. My slabí a hriešni ľudia sa mnohokrát šplháme hore a vyhladávame povznášajúce zážitky. Ty sa však, ponizuješ sa, prichádzaš k nám. Zostupuješ, aby si nás pozdvihol, hoci my sa driapeme nahor aj na úkor tých, na ktorých zabúdame, či ktorých svojím sebecťvom ponizujeme.

Prosíme, odpusť nám.

Ďakujeme, že prichádzaš za nami navzdory našej

hriešnosti a prijímaš nás takých, akí sme.

Bože, ďakujeme, že vidíš, počuješ a poznáš, aký je náš život. Ideš nám v ústrety, zostupuješ tak hlboko, ako hlboko je každý z nás. Hoci Ťa telesnými očami nevidíme, pomôž nám držať sa Tvojho slova. Daj nám ho prijímať vierou, aby menilo nás, našu situáciu, dalo nám svetlo a nádej. Ďakujeme, že v Ježišovi si Bohom, ktorý chce byť s nami. Pomôž i nám zostať spojenými s Tebou. Konať ako Ty, Bože: stať sa človekom – byť naplno ľudskými. Amen.